

Kolja 1

A zase hrajou Dvořáka a zpěvačka Klára Koutská opět vykročí v lodičkách na vyšším podpatku ke svému stanovišti.

Polkne a dá zaznít svému altu. Ačkoli má Louka její atraktivní zadnici nadosah a ačkoli je v Biblické písni dost taktů bez cella, Louka se k ničemu nemá. Ale co to? Klára jako by sotva znatelně ustupovala k violoncellu. Louka to zaznamená, ale nepřikládá tomu význam. Jenže Klára se pak dokonce ohlédne za sebe, až se to dá vykládat jako: Tak co s tebou dneska je? A ustoupí k němu při zpěvu tak blízko, že by byl hřích nedotknout se jí. Louka to však vydrží a ten hřích spáchá.

„Panebože,“ řekne Klára už v Loukově posteli a už když spolu odpočívají po vichřici. Že to vichřice byla, o tom svědčí podlaha, kde se jako trosky tašek a hřebenáčů smetené ze střechy válejí boty dámské i pánské a prádlo spodní i svrchní. Láhev vavřince vypitá jen do půlky dotvrzuje, že nebyl čas na řeči.

„Louko, ty blbče, víš, jak dlouho jsem na tohle čekala? Dva roky,“ mluví Klára se zavřenými víčky, z nichž se fialová barva líčidla rozmázla až ke kořeni nosu. „Od pohřbu uvaděčky Hájkové z Národního divadla. Tam jsem s vámi prvně zpívala.“

„To je hrozný,“ řekne Louka.

„Takovou dobu,“ přikývne Klára a škytne.

„Je hrozný, že měříme čas na pohřby,“ upřesní svůj pocit František. „Jako funebráci.“

Klára ho políbí mateřsky na čelo, a vyhlazujíc mu ukazováčkem vrásky, řekne:

„Tys nebyl nikdy ženatej, vid’?“

„Ne. Nebožtík táta mi vštěpoval: Jestli chceš v hudbě něčeho docílit, nežeň se. Hudba je celibát.“

„Celibát-nelíbat,“ řekne Klára a znovu škytne.

„Ty máš škytavku nebo co,“ usměje se Louka.

„Já to mám vždycky, když... je to hezký. Vždycky potom.“

Louka uchopí její ruku a poradí jí:

„Kousni se do malíčku a drž. Tam jsou škytací body.“

Klára stiskne svůj malíček v zubech a Louka pokračuje:

„A potom, když jsem přestal bejt mladej, tak už jsem do ženění neměl chuť. Nechceš se vdávat, doufám?“

„Děkuju. Už jsem,“ oduší zpěvačka a škytne.

„Taky je dobrý proti škytavce odkrvit levou nohu a pravou ruku.“

„Levou nohu a pravou ruku?“ diví se Klára a Louka jí s chutí pomůže propnout její hezkou nohu směrem vzhůru.

Od okna se ozvou podivné škrabavé zvuky. Klára zvedne hlavu: „Co to je?“

„Holubi. Brousej si zobáky. Vo plech,“ vysvětlí Louka.

„Proč tě vyhodili z filharmonie, když jsi tak dobrej hráč?“ zeptá se Klára.

„Zakázali mi jezdit do zahraničí. A takovej cellista je pro symfoňák nepoužitelnej.“

„Protože ti emigroval bratr?“

„Co ty všechno nevíš...“ podiví se Louka a přikývne: „Protože mi emigroval bratr. Ale hlavně proto, že jsem blbej. A když mně se o tom nechce mluvit.“

„Tak o tom nemluv,“ souhlasí Klára s nohou a rukou nahoře, a protože už dlouho neškytla, pochválí si to: „A víš, že to pomáhá?“ Pak se vrátí k holubům: „A proč si voni ty zobáky brousej?“

„To ti rád vysvětlím,“ odpoví Louka a nadechne se k delšímu výkladu: „Aby je měli vostrý.“

„Jsi blbej,“ zasměje se Klára a škytne.